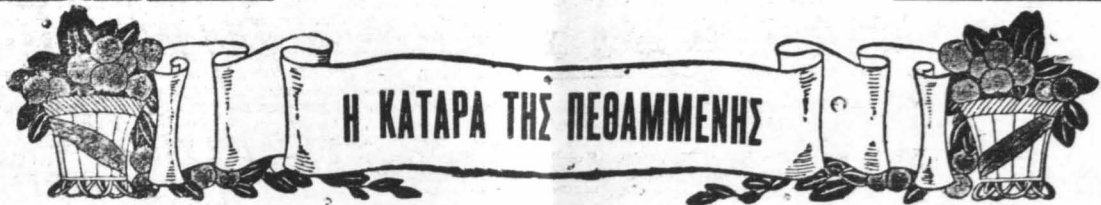

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Όλες αυτές ο φίλικος «καυγάς» γινόταν, γιατί, ό Τραγκαβή δεν δεχόταν να τον συνοδεύσουν στον κίβουε κ' οι δυο άφωσαιομένοι του φίλοι. Γι' αυτό, μ' έντονη φωνή, και με πέποιμα αλλύγιστο, τούς ξανάειπε:

—Μά δεν μπορείτε να με συνοδεύσετε, σάς λέω!.. Τό ραντεβού πού έδωσα στην Άννατζα εκεί, πρέπει να μείνη μυστικό άπ' άλλους... Πρέπει να πάω μόνος μου. Μου ζήτησε τόν λόγο μου γι' αυτό... Άν σάς δη μαζί μου λοιπόν, έγω άτιμιάζομαι στά μάτια της!... Έχω τό λόγο τής τιμής σας, ότι δεν θά σάς δώ καθόλου στήν έπαυλι τού Σαλαί;

—Άφοδ έπιμένεις έτσι, σου δίνω τό λόγο μας! είπαν επίτέλους, ό Μωλουδ κ' ό Μονταριόλ.

Αυτό ήταν άρκετό κ' ό Τραγκαβή ήσυχάσε. Οι δυο φίλοι του δεν θά πήγαιναν εκεί, γιά να τόν εκθέσουν έτσι στή λατρευτή του. Άλλά μόλις θρήκαν εύκαιρία ν' αλλάξουν δυο λόγια κρυφά άναμεταξύ τους, είπαν:

—Κατά τό μεσημέρι, θά βρισκόμαί κοντά στήν έπαυλι τού Σαλαί, κ' όχι μέσα! είπε ό Μωλουδ στόν Μονταρό ό ηηματίζοντας πάνω-κάτω

—Έγώ όμως θά πάω άπ' τό πρωί, εκεί! άποκρόθηκε ό Μονταριόλ στόν Μωλουδ. Θά κρυφτώ μέσα στό σπίτι επίτηδες κ' έτσι δεν θά μέ δη!

Γι' αυτόν τό λόγο λοιπόν, πρώτος-πρώτος άπ' άλλους είχε καταβήσει στήν έπαυλι ό Μονταριόλ. Είχε κρυφτή στό άριστέρό μικρό δωμάτιο κ' είδε σε λίγη ώρα τόν Ρασκάς νά καταφθάση και νά κρύβεται στό δεξί.

—Δίκη έχει ό Μωλουδ! σκέφτηκε τότε. Νά την ή έμπροσθοφυλακή τών άστνομικών!... Ήρθε κιόλας!...

Θέλησε να καθήση ψύχραιμος ως τό τέλος ό Μονταριόλ. Άλλά ή μανία έβραζε μέσα του.

—Νά τόν πάρο ή διάβολος, τόν παληκατάσκοπο! σκεπτόταν. Δεν πών εϊπό τώρα να τόν «κανονίσω»!... Γιατί θά μαζευτούν πολλοί ύστερα, δ'ταν θά καταθάσουν κ' οι άλλοι!

Βγήκε προφυλακτικά άπ' τό δωμάτιό του. Κι' έπειδή ή πόρτα τού διατίου τού Ρασκάς ήταν κλειδομένη, λαοδρόμησε και πήδησε μέσα άπ' τό παράθυρο. Έκει, θρήκε τόν Ρασκάς νά κάθεται μπρός στό τραπέζι και νά «πειροπίζται» τήν ήπιτα και τό μπουκάλι τού κρασιού!

Ό κοντινόδορος κατάσκοπος άπόμεινε χάσκοντας άπό κατάπληξι. Έφτυσε γρήγορα τό γενναία μπουκιά του και τραύλισε:

—Κύριε Μονταριόλ!

—Μήν ένοχλήστε, κύριε Ρασκάς! είπε ειρωνικά εκείνος. Ένα λεπτό θά σάς άπασχολήσω κ' ύστερα συνεχίζετε άνευχλήτα τό φαγητό σας!

—Σέ τί θά μέ άπασχολήσετε ;

—Άπλάς... θά σάς σκοτώσω με στιγμή, κ' άμέσως θά φύγω!... Ά, δεν είμαι καθόλου ένοχλητικός έπισκέπτης έγώ!

Και λέγοντας αυτά ό Μονταριόλ, τράβηξε συγχρόως και τό σπαθί του.

Ό Ρασκάς άνασηκώθηκε κατάγλωμος. Έπιασε τή λαβή τού σπαθιού του γιά μία στιγμή. Ύστερα όμως τήν παράτησε μ' έγκαρτέρησι, άνασηκώνοντας τούς άμους του: Και μόνο ή ιδέα ότι θά μπορούσε νά μονομαχήση με τόν τρομερό Μονταριόλ, τού φανόταν άόδητη!

Ό Μονταριόλ είχε γίνει στυγνός τώρα. Ό Ρασκάς είδε στά μάτια του μία κόκκινη λάμψη κ' έννοιωσε ότι ήταν χαμένος. Άπό ένστικτο προφυλάχθηκε πίσω άπ' τό τραπέζι, θαζόντας τό ως δώρωμα κατά τής έπιθέσεως τού Μον-

ταριόλ.

Τήν ίδια στιγμή όμως, τό τραπέζι τινάχτηκε θίαια πρós τά πλάγια. Ό δρόμος έμεινε έλεύθερος... Κι' ό Μονταριόλ, μ' ένα πήδημα τίγρεως και με τό πρόσωπο παραμορφωμένο άπό λύσσα, ρίχτηκε κατά τού Ρασκάς και τόν άρπάξε άπ' τό λαιμό...

Ό Ρασκάς έννοιωσε τήν παγερή πνοή τού θανάτου, πολύ κοντά του. Και τραύλισε:

—Άν μέ σκοτώσετε, ό Τραγκαβήλ χάσκει!

Ήταν καιρός, γιάτί τά χίλια τού Μονταριόλ είχαν χωθή βαθεία σ'ις σάρκες τού Ρασκάς και τά συσπαιμένα δάχτυλά του είχαν μισοτραγγαλίσει τό λαρύγγι του.

Ό Ρασκάς έθριψε τόν καταπληγμένο λαιμό του, άνάσαινε με άνακούφισι γιάτί είχε μισοπήγχι κιάλας και κύτταζε με τρόμο τά ματωμένα γέρια τού Μονταριόλ.

—Μπρός λοιπόν, παληόσκυλλο! βρυχήθηκε εκείνος. Έξηγήσου!.. Τί θέλεις νά τής γιά τόν Τραγκαβήλ ;

—Ένα δευτερόλεπτο! τραύλισε ό Ρασκάς. Κόντεμες νά με πνίξει, άδελφέ!... Στάσου ν' άνάσαινω!

Και τότε μία άλλόκοτη άπόγνωσι φούτωνσε στήν ψυχή του. Ένώ είχε ρηθ νά ουλλάση τόν Τραγκαβήλ, έπρόκειτο τώρα να τόν σώση!...

Αυτό θά σήμαινε, όριστικά πειά, τό τέλος τού σταθίου του ως κατασκόπου.

—Νά τόν σώσω, λέει! ούβρωσε μέσα του. Χίλιες φορές, δ'χι!... Ά, μία ιδέα!... Νά σωθώ έγώ!...

Και φωναγιά είπε στόν Μονταριόλ:

—Άκουσε!... Ό Τραγκαβήλ θά βγη άπ' τό Παρίσι, κατά τό μεσημέρι, γιά νά ρηθ έδω!

—Πώς τό ξέρεις; μούγκρισε χλωμιάζοντας ξαφνικά ό Μονταριόλ.

Κι' άρχισε νά τρέμη... Μιά άπαισία ιδέα φύτρωσε στό μυαλό του:

—Μήπως... μήπως ή Άννατζα ;... Ή π. βέβαια!... Αυτό εινε!... Ή Άννατζα πστεύε ότι ό Τραγκαβήλ εινε έγθρός της!... Σχεδιάσε λοιπόν αυτή τή συνέντευξι, θά στείλη έδω σάν ήλιθιο τόν Τραγκαβήλ, και θάχη προειδοποιήσει κατάλληλα τόν καρδινάλιο!... Κι' έτσι, ό φίλος μου θά πιαστή σάν ποντίκι, στή παγίδα τής Άννατζας και τού καρδινάλιου!...

Κι' ενώ ό Μονταριόλ σκεπτόταν άστοκαπιαία αυτές τίς φοβέρες ύποψεις του, ό Ρασκάς έξακολουθούσε νά λήη :

—Τό πώς τό ξέρω, λίγο σ' ένδιαφέρε!... Πιστεμέ με όμως δ' ό καρδινάλιος εινε καλά πληροφορημένος...

—Νά το!... Αυτό εινε! σκέυτηκε ό Μονταριόλ. Τί άτιμίες, Θεέ μου, πού διαπράττει αυτή ή Άννατζα!

—Προσέξτε λοιπόν, γιάτί θά συντριβή! έξακολουθούσε μιλώντας άόριστα ό Ρασκάς, γιάτί κ' αυτός δεν ήξερε πειά τί νά πη. Ζητάω μάτι γιά μάτι, δόντι γιά δόντι!... Χάρισε μου τή ζωή, κ' έγω έξαφθαλιζώ τή ζωή τού Τραγκαβήλ!

—Λέγε γρήγορα!... Τί ζητάς; —Ό καρδινάλιος πληροφορήθηκε. ότι ό Τραγκαβήλ θά έπιστρέψη στό Παρίσι άπ' τήν πύλη τού Σαιν-Ντενύ! έ εξακολουθούσε ό Ρασκάς.

Ό Μονταριόλ σκρίστησε Αυτό συμφωνούσε άκριδώς με όσα του είδε πη ό Τραγκαβήλ. Και μ' άγωνία διάκνιψε :

—Λοιπόν, οέ συμβουλεύω νά τόν περιμένης έδω!... Και μόλις έρθη, νά τού πης νά έπιστρέψη άπό άλλη πύλη... Άπ' τήν πύλη τής Μοντιμάρτης, παραδειγματος χάριν!... Άκουσες;... Όχι άπ' τήν πύλη τού Σαιν-Ντενύ, γιάτί εκεί παραμονεύουν νά τόν πιάσουν! Είχε ύφος άπερίγραπτο ειλικρινείας ό

—Κατά τό μεσημέρι θά βρισκόμαί κοντά στήν έπαυλι τού Σαλαί, είπε ό Μωλουδ

υποκριτής Ρασκάς, 'Ο Μονταριόλ πείσθηκε κ' έβγαλε τὸ σπαθί του στὴν θήκη του. "Ερριέε ύστερα μιά ματιά σὸ παρὰθυρο καὶ τὴν προσήλωσε ύστερα μὲ φιλοπομία στὸν Ρασκάς.

-Δὲν θά φύγαι! εἶπε ἐκείνος σταθερά. Σὰς ὀρκίζομαι σὸ λόγο τῆς τιμῆς μου... Θά περιμένω ἐδῶ... "Άλλωστε θέλω νά πεισθῶ καὶ μόνος μου, ὅτι ὁ Τραγκαθέλ γλύτωσε ἀπὸ κάθε κίνδυνο!... "Ήσυχάστε!

-Μά θά σ' ἐπιβλέπω κιάλας, παληάνθρωπε! μουρμούρισε μέσα του, ὁ Μονταριόλ. "Άλλωστε, δὲν ξέρω τί διάβολο νά σέ κάνω τώρα!

Σίγησε ἄλλη μιά φορά στὸν Ρασκάς, μὲ ὕπο: ἀπειλητικό, νά μὴν τὸ κουνήσει ἀπὸ κεῖ οὔτε θῆμα. "Υστερα θῆκε ἀπὸ κεῖ καὶ πῆγε σὸ δικὸ του δωμάτιο, ὅπου κρύφτηκε κ' ἔκρινε νά παραμονεύει...

Ὁ Ρασκάς μὲν ἔμεινε μόνος του, ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀκουφίσεως, ἔτριψε τὰ χέρια του καὶ μουρμούρισε:

-Θαυμάσια, τὰ κατάφερα!... Κι' ἀπὸ αὐτὸν τὸν δαιμονιομένο τὴ γλύτωσα φτηνά καὶ τὸν Τραγκαθέλ θά πιάσω!... Θά περάσω ἀπ' τὴν πύλη τῆς Μονταρτρῆς... Ἀπ' τὴν πύλη τῆς δικῆς μου!... "Ετσι, θά πέρι: σάν μουῖφος μέσα στὰ χέρια μου, καθώς κ' αὐτὸς ὁ Μονταριόλ!... Θά κάνω διπλὴ σὺλληψη, ἀπ' τὴν ὅποια τίποτα δὲν θά ἀφελθῆ ὁ ἠλίθιος ὁ Κοριναί!

Ὁ Μονταριόλ πάλι, τρίθωνε κ' αὐτὰ τὰ χέρια του, ψιθύριζε μὲ τὴν ἴδια χαρά:

-Τί εὐτυχία νάρθω!... Ἀπὸ τὸ ἔκτρωμα εἶπε τὴν ἀλήθεια! Ἀπὸν στὴν τρουάρα του, μοῦ ἀποκάλυψε ὀλόκληρο τὸ σχέδιο τοῦ καρδινάλιου!... "Ὅλα ὅσα μοῦ εἶπε, συμφωνοῦν καὶ μὲ τὶς δικές μας πληροφορίες!... Μά θά τὴν πάθῃ ὁ καρδινάλιος: Θά ἐπιστρέψουμε ἀπ' τὴν πύλη τῆς Μονταρτρῆς καὶ τὸ παιχίδι θά παιχτῆ λαμπρά!

"Ἡ ὥρα περνοῦσε σὸ μεταξῷ. Καὶ ξαφνικά, ὁ Μονταριόλ ἔνοιωσε κάποιον νά πλησιάζει σιγαλά στὴν πόρτα του: γόλλησε ρίζα-ρίζα τὸν τοῦχο, καὶ περιμένε... Ἡ πόρτα ἄνοιξε, κάποιος μπῆκε κ' ἡ πόρτα ἐσανάκλεισε ύστερα.

"Ἦταν ὁ Κοριναί!
Ὁι δύο ἄνδρες θρέθηκαν ἀντιμέτωποι.

Κι' ἐπακολούθησαν ἡ φράσεις πού διαβάσαμε πῶς πάνω...

Ὁ Κοριναί, μπρὸς σὸ ἀπειλητικό ὕφος τοῦ Μονταριόλ καὶ στὶς ὕβριστικές του φράσεις, δὲν ἔχασε τὴν κινική ἀναδεία του. Σήκωσε τὸ χέρι του σὲ σχῆμα εὐλογίας κ' εἶπε σαρκαστικά:

-Πῶς... Ἐγῶ, διαβολοκἀλόγερος... Μά τέκνον μου, ἦρθαν νά σέ εὐλογῆσω!... Γονάτισε λοιπὸν, νά πάρης ἀφεσι: ἀμαρτιῶν!

Καὶ μονιάδης, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, ἔχωσε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ ράσο του, τράθηξε τὸ σπαθί του καὶ πρόσθεσε οὐρλιάζοντας:

-Πάρτην μάλιστα, ἀπὸ τώρα!

Ὁ Μονταριόλ, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἔχανε ἐνωμαξῷ ἀπ' τὸ μάτι του, ἐφούληξε κ' ἔκλεισε ἀνταρπιαία...

Τὰ δύο σπαθιά συγκρούστηκαν μὲ σφοδρότητα. Ὁ Κοριναί ἦταν ἀνδρείος, μονάχα ὅμως δταν ἄγνωστος τὸν κίνδυνο. Καὶ δὲν θεωροῦσε γιὰ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλό του τὸν Μονταριόλ. Συγχρόνως ἦταν κ' ἐπίφοδος ἐφομοζῶς.

"Ἡ πάλι ἐξακολούθησε ἐπὶ ἀρκετὲς στιγμές, λυσσῶδης. Τέλος ὅμως, μιά ἐπιπρόθεσι κίνησι τοῦ Μονταριόλ ἀνάγκασε τὸν Κοριναί νά γλυστρήσῃ, νά πέσῃ μπρούμιλα καὶ νά τὸ φύγῃ τὸ σπαθί ἀπ' τὰ χέρια του.

-Γκρεμιστήθηκε, ρασοφόρε! τοῦ εἶπε τότε σαρκαστικά ὁ Μονταριόλ, στερεδόνοντας στὴν πλάτη τοῦ Κοριναί τὴν ἀχμὴ τοῦ τρομεροῦ σπαθιοῦ του. Σήκω τώρα, σιγά-σιγά... Καὶ προσπάθησε νά εἰσαι εὐλικρινής, γιατί θά σέ σουθλίσω σάν φασιανὸ!

-Μιλῆστε, διάβολε! μουρμούρισε λαχανιασμένος ὁ Κοριναί. Ἀναγνώριζω ὅτι ἐπὶ ἔπαθον!... Ὅταν ἐφευθῶν ὁ στανάνδης ἀπ' τὴν κόλασι κ' ἔργονται σὸ Παρίσι γιὰ νά γίνουν ζιφομάχοι, θέβασθ θά τὴν παθαίνω πάντα!

-Ἀφῆσέ τὰ αὐτὰ, καὶ μάλισα μου εὐλικρινά! διέκοψε ὁ Μονταριόλ, ἔλεπώντας ὅτι ὁ καιρὸς ἦταν πολὺτός. Γιὰ νά κατασκοπεύσης τὸν Τραγκαθέλ ἦρθεσ ἐδῶ... "Ἢ! γιὰ νά τὸν σὺλλάθης;

-Θά τὸν σὺλλάμβανα ἀργότερα κ' ὄχι τώρα!... Μόλις περνοῦσε τὴν πύλη Σαιν-Ντενῷ, θά τὸν τσάκωνα!... Ἐπίσης, ὁπάρχει στημένη παγίδα καὶ στὴν πύλη τῆς Μονταρτρῆς...

-Τῆς Μονταρτρῆς; διέκοψε οὐρλιάζοντας ὁ Μονταριόλ. Μά τί γίνεται δῶ πέρα, ἀδελφέ;... Κοντεύω νά χάσω τὰ μυαλά μου, μὰ τὴν πίστι μου!... Ἀς εἶνε!... Μιά φορά ποτικοπαγίδες, ὅπως φαίνεται, ὁπάρχουν καὶ στὶς δύο πύλες... Λοιπὸν, σὲ κρατῶ ἀιχμάλωτον, καλόγερο... Θά γυριστῶμε ὕστερα μαζί ὀπ' τὴν πύλη τοῦ Σαιν-Ντενῷ... Θά μᾶς συνοδεύσης... Κι' ἀλλοίμονο σοῦ, ἂν πειραχτῆ μιά τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι μας!

Ὁ Κοριναί ζάρωσε ἀνατριχιασμένος, σὲ μιά γωνία τοῦ δωματιοῦ. Καὶ παρ' ὅλη τὴν ζῆλη του, δὲν κρατήθηκε νά μὴ μουρμούριση:

-Θαυμάσια πάνε τὰ πράγματα!... Θά συνοδεύσω, λέει, τοὺς δύο αὐτοὺς κατεργάρηδες ὡς τὴν πύλη τοῦ Σαιν-Ντενῷ!... Μά αὐτὸ θέλω κ' ἐγῶ!... Μόλις φτάσουμε ἐκεῖ, θά διατάξω νά τοὺς πιάσουν, θά τοὺς πᾶω στὸν καρδινάλιο, θά πάρω ἐγῶ τίς ἀμοιβές κ' ὁ παλιο-Ρασκάς θά μείνῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοιγτό!

Ἐνωμαξῷ, ὁ Μονταριόλ εἶχε τοποθετηθῆ πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἐπιπλο, στήμινο στὴ μιά ἀπ' τίς γωνίες τῆς αἰθούσης. Ἀπὸ κεῖ θά μπορούσε νά ἐπιβλέπῃ τίς κινήσεις τῶν κλεισμένων στα δύο ἀντικρουσὰ δωμάτια κατασκοπῶν, καθώς κ' ὅλα τὰ γεγονότα πού θά συνέβαιναν μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἰθουσα.

Καὶ σκεπτόταν:

-Θεὸ φῶτισι εἶχα νά ρθῶ ἐδῶ, παραθαίνοντας τὸ λόγο ποδῶσα στὸν Τραγκαθέλ!... Ὁ Ρασκάς ἐνεδρεῖται νά τὸν πιάσῃ... Ὁ Κοριναί τὸ ἴδιο... Ἡ Ἄνωσις τὸν πρόδωσε στὸν καρδινάλιο... Κι' ὁ καρδινάλιος ἐπέλειε τοὺς κατασκοπῶς του αὐτοὺς, γιὰ τὰ περατέρω! Διάβολε!... Παντοῦ δηλαδή εἶνε στήμινες παγίδες γιὰ τὸν ἀγαπημένο φίλο καὶ διδάσκαλό μου!

Σὲ μιά στιγμή, ὁ Ρασκάς κ' ὁ Κοριναί, σπρωγόμενοι ἀπ' τὸ ἴδιο αἰσθημα τῶμοῦ καὶ περιεργείας κ' οἱ δύο τους, ἀνοῖξαν ἀθόρυθα τὴν πόρτα του ὁ καθένας. Ἐρριέαν ὕστερα ἕνα ἀγωνιάδως ἔλεξινο στὴν αἰθουσα, γιὰ νά δοῦν τί συνέβαινε. Ἡ αἰθουσα φανόταν ἄετια, ἐρημική. Ἄλλα ὁ Κοριναί πρόσθεσε νά δῆ στὴν ἀντικρουθὴ πόρτα τὸ κεφάλι τοῦ Ρασκάς κ' ἔκλεισε πάλι ζωρὰ τὴν πόρτα. Κι' ὁ Ρασκάς ὅμως εἶδε τὸ ἀπεχθές κεφάλι τοῦ Κοριναί, ἐκεῖ στὴν ἀντικρουθὴ πόρτα, ἀποτραπήχτηκε κ' αὐτὸς ζωρὰ μέσα κ' ἔκλεισε κ' αὐτὸς τὴν πόρτα του.

-Μὲ εἶδε ἀραγε αὐτὸς ὁ παλιοκαποκινός; σκέφτηκε τότε ἀησυχος ὁ Ρασκάς. Κι' ὁ Μονταριόλ, τὸν εἶδε ἀραγε αὐτὸν;... Ἄ, ἠλίθιε Κοριναί!... Ἦρθεσ ἐδῶ, γιὰ νά πιάσης μοναχός σου τὸν Τραγκαθέλ, ἔ; Περιμένε λίγο κ' ἔνοιια σου!

-Φτοῦ, νά πάρ' ἡ ὄργη! θλαστήμεσ μέσα του κ' ὁ Κοριναί. "Ὅστε αὐτὸς ὁ σκύλλος ὁ Ρασκάς, παραμονεύει ἐκεῖ ἀντίκρου μου κρυμμένος!... Ἦρθεσ μοναχός του ἐδῶ, γιὰ νά πάρῃ αὐτὸς ὅλη τὴν ἀμοιβή, πᾶνοντας τὸν Τραγκαθέλ ὁ ἴδιος!... Ἄϊτε χάσου, θλάκα!... Τὴν ἴδια ποινιά ἔκανα κ' ἐγῶ καὶ θά μείνης μ' ἀνοιγτό τὸ στόμα σὲ λιγάκι!

Λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀργότερα, ἦρθε κ' ἡ Ἄνωσις, ὅπως ἔρομε ἦδη. Κῦτταξε στὰ δύο δωμάτια, ἀλλά κ' ὁ Κοριναί κ' ὁ Ρασκάς εἶχαν κρυφθῆ πίσω ἀπ' τὸ θυροφύλλο κ' εἶσι ἡ νέα δὲν τοὺς ἀντελήθη. "Ἐπειτα ἦρθε κ' ὁ Σαμπριάκ...

Ἐπακολούθησε μεταξῷ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἄνωσιδος ἡ γνωστή μας σκηνή κ' ἡ ἀπαγωγή τῆς ὕστερα. Σ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μονταριόλ-παραμονεύοντας κρυμμένος διαρκῶς-ἔμεινε ἀμέτοχος κ' ἀπάραχος.

Περιωρίστηκε μονάχα νά πῆ:
-Νά χαθῆ κ' ἡ Ἄνωσις κ' ὁ παλιο-Σαμπριάκ!... Εἶνε ἀντάξιοι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου!... Ἀς ἀλλοίωσφαχτοῦν, λοιπὸν!... Θά μᾶς θγάλουν ἀπ' τὸν κόπο νά τοὺς ἐξοντώσουμε ἐμεῖς!

Ἄμῶσε ὕστερα σχεδόν, ἔφτασε κ' ὁ Τραγκαθέλ. Εἶθε τὰ δύο κομμάτια τοῦ σπασμένου σπαθιοῦ τῆς Ἄνωσιδος. Ἡ ἴδια ἀησυχια πού τὸν ἔπιασε πρὶν, δταν εἶχε δῆ τὸ πύνηρο τῆς σκῆνης, τὸν ἔπιασε καὶ τώρα. Καὶ μουρμούρισε μὲ ἀγωνία:

-Ἐδῶ, ὅπως φαίνεται, κάποιος χτυπήθηκαν!... Ποιοὶ ὅμως; Τί συμβαίνουν αὐτὰ τὰ σπασμένα κομμάτια τοῦ σπαθιοῦ;... Ποιοὶ ἦρθαν ἐδῶ;... Εἶνε μεσημέρι, τώρα!... Ὁ καρδινάλιος ἔπρεπε

Πλησίασε στὸν τοῦχο καὶ κρυφάκουσε...

νά είνε εδών, πειά... 'Η Άννας, έπίσης, έπερ-πε νόχη φτάσει!.. Γιατί, λοιπόν, είμαι μονάχος σ'ό ραντεβό αυτό;

Αυτή τη στιγμή, Ξαφικά, ένα μεγάλο σπαθί έπεσε μπρος σ'τά πόδια του με θόρυβο δυνατόν. 'Ο Τραγκαβέλ αναπήδησε, εσφρισμένος, σήκωσε τ'ο κεφάλι του κ' είδε αντίκρυ του τόν Μονταριόλ κατάγχαλμον.

Χλώμιασε κ' αυτός, όμως, μόλις είδε εκεί τόν φίλο του και μαθητή του.

— Διδάσκαλε! μουρμούρισε με γροθιά και στενοχώρια, ό Μονταριόλ. 'Εγώ σ'ας πέταξα τ'ο σπαθί μου!... Σ'ας τ'ο παραδίνω!...

— Κύριε... τραύλισε ό Τραγκαβέλ.

Και χλωμιάζοντας άκόμη περισσότερο, θέλησε νά προσθέσι: —... Σ'ας διαγράφο, από μέλος της 'Ακαδημίας μου!... Μου δώσατε τ'ο λόγο της τιμής σας, πως δέν θ'α ρήθη!... 'Ο Μωλουδύ τόν κράτησε, έσειε όμως όχι!...

'Αλλά δέν τις πρόφερε τις τρομαχτικές κ' άτιμωτικές αυτές λέξεις ό Τραγκαβέλ. Τις διάβασε όμως σ'τά μάτια τού φίλου του ό Μονταριόλ κ' άπλωσε τ'ο χέρι του ίκευατικά, γιά νά τις σταματήσει, πριν προφερθούν ανεπαρόφωτα.

Κ' ύστερα, άσπροκίτρινος πειά, και με γλυκειά, μουρμουρίστη και παρακλητική φωνή, είπε:

— Διδάσκαλε, άν με δώσετε άπ' την 'Ακαδημία σας, θα ρθώ και πάλι, έστω και παρά τη θέλησί σας!

'Επίσης, άν πρόκειται νά διακινδυνεύσω και πάλι την τιμή μου και τη ζωή μου, γιά νά σώσω άλλη μιά φορά άκόμη τη δική σας, ευχαρίστως θά τ'ο κάνω, όσο δηποτε και ν' άρνηθήτε έσεις!... Ναι, θά παραβώ κ' άλλη μιά φορά τ'ο λόγο μου!

Τά λόγια αυτά ήσαν τόσο άξιοσπετή, τόσο ανθρωπιστικά και ύψηλά, ώστε ό Τραγκαβέλ ανατρίχιασε άθেলা του. 'Ενωμεταξύ, ό Μονταριόλ είχε σπαυρώσει τά χέρια του σ'ό στήθος του, περιμένοντας την άπόφασι τού φίλου του!...

'Ο Τραγκαβέλ, με θουρκωμένα μάτια τότε, τράβηξε τ'ο δικό του σπαθί, τώωσε σ'όν Μονταριόλ και τού είπε:

— Κύριε, ό άνθρωποι της 'Ακαδημίας μου είνε ισόβαθμοι με εμπατριδες!... Σ'υνεπίως, ούτε σ'όν βασιλέα ούτε σ'έ μένα μπορούν νά παραδίνουν τ'ο σπαθί τους. Δέχομαι όμως φιλικά τ'ο δικό σου, και σ'ο χαρίζω τ'ο δικό μου!... Πάρε τ'ο σπαθί μου, φίλε μου, κ' άγκάλιασε με!

'Ανατριχιασμένος ό Μονταριόλ, δέχθηκε τ'ο φίλημα τού Τραγκαβέλ και με υπερήφανεια έβαλε σ'τη θήκη τ'ο σπαθί πού τού προσέφερε. Τότε ό Τραγκαβέλ έσκυψε κ' αυτός, σήκωσε τ'ο σπαθί τού Μονταριόλ και τ'ο ζώσθηκε ό ίδιος.

— Άς μη γίνη πειά λόγος, γιά τ'ο έπεισόδιο αυτό! είπε κατόπιν.

Και, κομπιζώντας και κοκκινίζοντας άθেলা του, πρόσθεσε:

— 'Εκείνη... 'Εκείνη, γιάτί δέν ήρθε άκόμη;

— 'Εκείνη, δέν θάρρη! άποκρίθηκε ό Μονταριόλ ξερά.

'Ο Τραγκαβέλ δέχτηκε ένα βαρύ χτύπημα σ'την καρδιά του. 'Εσκυψε τ'ο κεφάλι του, περπάτησε λίγο-νευριασμένος, στάθηκε ύστερα άπότομα μπρος σ'όν Μονταριόλ και τόν έσανάρησε:

— Κι' εκείνος;... 'Ο καρδιάλιος;

— Όχι αυτός θάρρη! είπε και πάλι ό Μονταριόλ, με τόν ίδιο άλλόκοτο τόν φωνή.

'Ο Τραγκαβέλ έγινε πελιδνός σαν πτώμα. Μιά παράσην, όδυνηρη ποίησης γλώστρισε σ'τη ψυχή του, ότι άν ρωτούσε άπό τόν Μονταριόλ, θά μά θο ι ν ε κ ά τ ι π ο υ θ ά τ ο υ ρ ά γ ι ζ ε τ ή ν κ α ρ δ ι ά !

Και τρώμαξε άπ' τη σκέψι ότι θά μάθαινε αυτό τ'ο κ ά τ ι.

Και δέν ρώτησε..

Περιωρίστηκε μονάχα νά πη:

— Άς φύγουμε από δω!

— Όχι! άρνήθηκε σταθερά ό Μονταριόλ.

'Ο Τραγκαβέλ τόν κώταξε, με τη δυσπιστία και με την άγανία πού κυτάζουμε δους μιάς φέρνον άπαισιες ειδήσεις...

— Άκούστε, διδάσκαλε! έσάνπε ό Μονταριόλ. Είμαι εδών άπ' τις έξη τ'ο πρωί... Είπα πολλά... Σ'ας όρκιζ'ομαι, ότι θά σ'ας τά πού έλα... 'Αλλά όχι εδών!

— Τότε λοιπόν, άς φύγουμε! τραύλισε ό Τραγκαβέλ, λαχανιάζοντας.

— Όχι άκόμα! είπε ό Μονταριόλ.

Και δείχνοντας τους τις δυό πόρτες τών δυό άντικρυστών διαματίων, πρόσθεσε:

— Έξέρετε ποιός είνε εκεί;... Είνε ό Ρασκάς!.. Και έξέρετε ποιός είνε εκεί;... Είνε ό Κορινιά!

— 'Ο Ρασκάς;... 'Ο Κορινιά;... μούγκρισε με άπόγνωση τότε, ό φτωχός Τραγκαβέλ.

Και κλονίστηκε... 'Η ίδια τρομερή σκέψις, ή όποία είχε περάσει πριν άπ' τ'ο μυαλό τού Μονταριόλ, περνούσε τώρα κ' άπ' τ'ο δικό του μ' έκθαμβωτική διαίγεια...

— Και μουρμούρισε, άλλη μιά φορά:

— 'Ο Ρασκάς;... 'Ο Κορινιά;... Μά μόνη ή Άννας ήξερε, ότι θά είμαι εδών τ'ο μεσημέρι!... Ποιός ειδοποίησε λοιπόν τόν καρδιάλιο κ' έστειλε εδών έναντιον μου τους δυό κατασκόπους... Μά ποιός, λοιπόν;... Ποιός;...

Μά ή ψυχή τού Τραγκαβέλ ήταν πολύ φαρδιά και μεγάλη. 'Η φριχτή του αυτή σκέψις, έσθησε μονομιάς άπ' τ'ο μυαλό του και ξαναγύρισε πάλι σ'τά σκοτάδια εκείνα, άπ' τά όποία είχε βγει. Και χαρούμενος σχεδόν, άγνός κ' ειλικρινής ό δύστυχός όμως, δέν θέλησε νά άσχαληθ'η πειά με τις ταπεινές αυτές οκτροπτες. 'Ο καρδιάλιος είχε προειδοποιηθ'η θέβαια... 'Ηταν γλαυρός αυτό!... Κ' ή Άννας, πληροφορημένη ίσως ότι θά γλαυόσ'την έπαυλι ό δυό κατασκόποι, θεώρησε περιπτώ νά ρηθ' κ' αυτή!... Γι' αυτό ό Μονταριόλ είχε πη, πριν:

— Εκείνη δέν θάρρη!

'Ε, τουλάχιστον δέν θά γινόταν πραγματικά μονομαχία 'Ανναδός-καρδιάλιου!... Κ' ή άγαπημένη του δέν θά κινδύνευε όσο γιά τά διασημάτια της έναντιον τού, έναντιον αυτού τού ίδιου πού τη λάτρευε, δέν έβινε σημασία ό φτωχός νέος: Δόξα σ'ό Θεό, τ'ο μπράτσο του και τ'ο σπαθί του ήσαν γερά και θά μπορούσε νά ύπεραστή τόν έαυτό του καταγάρησαν έσων τών κινδύνων, άπ' όπουδήποτε κ' άν προεργόντουσαν!!

Στέναξε, ό φτωχός Τραγκαβέλ. 'Αλλά κα, γαμογέλασε ευχαριστημένος

Ύστερα ρώσε:

— Τι κάνουν εκεί μέσα, αυτοί οι δυό άχρηστοί;

— Περιμένουν νά σ'ας συλλάβουν... 'Η ένέδρα έχει όργανωθ'η καλά... Ξέρουν, ότι θά γυρίσετε σ'ό Παρίσι, είτε άπ' την πύλη Σαιν-Ντενύ, είτε άπ' την πύλη της Μονταμόρτης... Τους έ'ωμολόγησα καλά, αυτούς τους δυό κατεργάρηδες και τ'άμαθα έλα. 'Ενα πράγμα όμως δέν υπόρεσα νά καταλάβω: 'Αν δηλαδή ό καρδιάλιος, δυσπιστώντας σ'ους κατασκόπους του αυτούς, τους μεταχειρίστηκε χριστιά γιά την όργάνωσι της συλλήψεώς σας... Και φοβόμαι άκόμα μίπως απεινώσαν άπ'ό πριν αυτοί οι δυό—γιά κάθε ένδεχόμενο—μόλις πιασούν νά πούν ψέμματα!... 'Ακούστε, όμως: Σύμφωνα με αυτά πού μουπε ό Ρασκάς, θά συλληφθήτε σ'την πύλη της Μονταμόρτης... Και σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις τού Κορινιά, θά συλληφθήτε σ'την πύλη Σαιν-Ντενύ!...

— Χι!...έκανε ό Τραγκαβέλ, σκεπτικός Είνε όλοφάνερο, ότι και σ'τη μά και σ'την άλλη ύπάρχουν σ'τημένες παγίδες, έτοιμες νά με τασάκουν μόλις παρουσιαστώ!...

— Αυτή τη γνώμη έχω κ' εγώ!

— Λαμπρά τότε, φίλε μου Μονταριόλ!... Σ'έ πληροφορώ λοιπόν κ' εγώ τ'ο έξή:

'Ότι πρό όλίγων ώρών πού θήκα άπ' τ'ο Παρίσι κ' ένόμιμον προς τά δω, άκουσα νά λένε, ότι όλες ή πύλες τού Παρισιού έκλεισαν... Κι' ότι μονάχα άπ' τις πύλες της Μονταμόρτης και τού Σαιν-Ντενύ θά γίνεται ή κυκλοφορία!... Είνε φανερό δηλαδή ότι πρόκειται περί πωληρίας τού καρδιάλιου... 'Αγ, έχει δική—μού φαίνεται— ό Μωλουδύ!... Είπε, ότι με τ'ο μπλεμίμο μου αυτό, σίγουρα θά χάσω τ'ο κεφάλι μου... Είνε τρομερός αντίπαλος, θλέπει, αυτό ό διαβολο-καρδιάλιος!...

Σήκωσε όμως εϋθός άμέσως τ'ο κεφάλι του υπερήφανα και πρόσθεσε:

— Δέν πειράζει, φίλε Μονταριόλ!... Μπορεί νά είνε τρομερός ό καρδιάλιος!... 'Αλλά έξέρουμε όμως χτυπήματα κ' έμεις, τά όποια εκείνος ούτε ύποφιαζεται καν!...

'Ο Μονταριόλ δέν συμμερίζονταν όσσοσο την άισιοδοχία τού άγαπημένου του φίλου. Κουνούσε σκεπτικός και σκυθρωπός τ'ο κεφάλι του. 'Εβλεπε την κατάσταση κρισματώτη, έπικινδυνη. Γόρω άπ' τόν Τραγκαβέλ, ό δρόμο σφιγγόντουσαν άπειλητικά κ' έλες ή έλιπδες διαφυγής του και σωτηρίας του έσθηναν μια-μιά... Και σ'έ λίγο, 'ενα μονάχα μονοπάτι θύαινε έλεύθερο κ' άνοιχτό γιά τόν Τραγκαβέλ!...

Σήκωσε όμως εϋθός άμέσως τ'ο κεφάλι του υπερήφανα και πρόσθεσε:

— Δέν πειράζει, φίλε Μονταριόλ!... Μπορεί νά είνε τρομερός ό καρδιάλιος!... 'Αλλά έξέρουμε όμως χτυπήματα κ' έμεις, τά όποια εκείνος ούτε ύποφιαζεται καν!...

'Ο Μονταριόλ δέν συμμερίζονταν όσσοσο την άισιοδοχία τού άγαπημένου του φίλου. Κουνούσε σκεπτικός και σκυθρωπός τ'ο κεφάλι του. 'Εβλεπε την κατάσταση κρισματώτη, έπικινδυνη. Γόρω άπ' τόν Τραγκαβέλ, ό δρόμο σφιγγόντουσαν άπειλητικά κ' έλες ή έλιπδες διαφυγής του και σωτηρίας του έσθηναν μια-μιά... Και σ'έ λίγο, 'ενα μονάχα μονοπάτι θύαινε έλεύθερο κ' άνοιχτό γιά τόν Τραγκαβέλ!...

'Εκείνο πού θά τόν ώδηγούσε κατευθείαν σ'την άγχονή!

('Ακολουθεί)

